

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2022
Číslo 2

PŘÁTELSTVÍ

**Masopust | Svátek zamilovaných | Dvojčata
Recitační soutěž | Generace a mnohem více**

- 3 Správná dvojka
- 6 Svátky a významné dny v únoru
- 7 Svátek zamilovaných
- 8 Ve službě bohu, králi a dámě
- 9 Odhaleno!
- 10 Dvojčata
- 12 Když vítězství pomáhá
- 13 Německé okénko
- 14 Dvojky
- 15 Recitační soutěž
- 17 Jednička versus dvojka
- 19 Tati, prosím tě
- 20 Masopust
- 22 Dvojky v obraze

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka *-gnes* také odkazuje
na řecké *gnósis* (poznání).

AGNES, školní časopis Základní
školy Ústí nad Labem, Anežky
České 702/17, p. o., vychází ne-
pravidelně

Redakční rada:

Mgr. Kateřina Suchá

(sucha@zsanceske-ul.cz)

Mgr. Jan Musil

(musil@zsanceske-ul.cz)

Redakce si vyhrazuje možnost
příspěvky podle potřeby krátit a
upravovat.

2×2= (někdy) 5

Na úvod poněkud zvláštní příklad, že? Ve skutečnosti jde o název jedné z básnických sbírek Jiřího Žáčka, který napsal mnoho básniček a písniček pro děti. A proč mě napadlo si ho vypůjčit? Protože únor, jako druhý měsíc v kalendáři, je tak trochu zvláštní, stejně jako ten příklad. Nevěříte? A co třeba svátek, který slavíme hned 2. 2. a v lidových pranostikách se o něm píše toto: *Na Hromnice o hodinu více. Na Hromnice, zimy polovice.* O hodinu více?! Vždyť má únor jen 28 dní (pravda jednou za 4 roky 29). A aby toho nebylo málo, tak si k tomu přidejte sv. Valentýna a sv. Matěje, pohyblivý svátek „masopust“ a dvě letošní „magická“ data 02.02.2020 a 22. 02. 2022. Tak teď už možná chápete, proč číslo 2. A proč hned 2x2? Nejspíš za to může jedno „redakční“ odpoledne, kdy jsme hledali inspiraci pro nové číslo. Při pohledu z okna jsme sice zaznamenali, že den se viditelně prodlužuje a zima začíná ustupovat. Jenže o čem psát, když ani v přírodě toho ještě v únoru není moc vidět, přestože ona sama se už pod povrchem nenápadně probouzí. A pak nás napadlo zadat do internetového vyhledávače číslo 2 a bylo to tu ... jeden nápad za druhým, začaly se hromadit a násobit, protože pokud jste to nevěděli, tak dvojka je spolu s číslem jedna velmi důležité číslo, které stálo na počátku všech početních pokusů lidstva. Je to nejmenší a jediné sudé prvočíslo. Ve škole je dvojka známka, která označuje „chvalitebný“ prospěch. 2 je atomové číslo helia a zcela určitě souvisí i s binárním systémem, dvojkovou soustavou, dualitou, numerologií, dvojčaty, dvojháskami, ČT2 ... a tak už jen dodám, že dvě věci, které k sobě patří, tvoří pár. Párovat můžete věci, zvířata a lidi. Něco můžete i rozpárat nebo se s tím naopak nepárat. Svě o tom vědí například všechna filmová dua, dvojice, partáci. Vždyť i z jejich nejhorších hádek srší pohoda a přátelství na život a na smrt. Stačí jen zmínit jména jako Vinnetou a Old Shatterhand, Butch Cassidy a Sundance Kid, Sherlock Holmes a dr. John Watson, Frodo Pytlík a Sam Křepelka, Asterix a Obelix ... Netuším, zda máte či nemáte někoho s kým k sobě neodmyslitelně patříte a tedy tvoříte pár, dvojici, či jste BFF (jedna z nejoblíbenějších chatových zkratk – BFF = Best friends forever). Pevně věřím, že s někým tu správnou dvojku určitě tvoříte, vždyť v životě každého z nás je hned po rodině nejdůležitější právě velmi dobrý kamarád či přítel. Podle autorů citátů o přátelství a kamarádství se prý pozná podle toho, že mu můžete zavolat kdykoliv a on vám telefon vždy zvedne a vyslechne si vás, položili byste za něj i život a dali ruku do ohně, protože víte, že to stejné by udělal i on pro vás. Ale pokud se zrovna teď cítíte spíš osamělí, zkuste se kolem sebe pořádně rozhlédnout, protože podle řecké mytologie má každý z nás jedno jediné „duševní dvojče.“ Původně jsme prý všichni byli koule se čtyřma rukama a čtyřma nohama. A samozřejmě dvěma obličejí. Jenže pak se lidstvo dostalo do konfliktu s bohy a Zeus nás za trest rozdělil na dvě půlky. Od té doby všichni hledáme svoji druhou půlku, díky které budeme zase celí. Tolik mytologie, ale pravda je, že současní psychologové to popisují hodně podobně. „Sprízněné duše jsou podobně smýšlející lidé, kteří mezi sebou cítí okamžité spojení a vzájemně se chápou.“ Slovy se to příliš vysvětlit nedá, ale existuje to.

Dvojkový únor a jarní prázdniny jsou za námi, snad jste si je společně se svými rodinami a přáteli řádně užili, někteří z vás možná i na bílých sjezdovkách či běžkařských tratích. My v redakci už se těšíme, až nám na dveře zaťuká JARO a přinese s sebou třeba i vaše nápady na další stránky březnové Agnes nebo naší společné knížky o Anežce.

Správná dvojka

Už jste někdy potkali člověka a po pár hodinách s ním jste měli pocit, že se znáte celý život? Rozuměli jste si, jako kdybyste spolu chodili do školky nebo do školy? Smáli se stejným věcem a svěřili byste mu svoje největší tajemství? Poznali jste to po prvním pohledu do očí, cítili jste se celí, kompletní? Rozuměli jste si i beze slov a plně si důvěřovali? Možná ano, možná ne, ono se to vlastně ani pořádně popsat nedá, ale já vím, že to existuje. Takovému spojení se říká spříznění duší, nebo chcete-li tak třeba i druhé já, duševní dvojče, pravá ruka, kamarád do deště, BFF, nejlepší kamarád/ka. Mně se to stalo bez mála už před třiceti lety 1. září při nástupu do prvního ročníku střední školy. Ujel mi autobus, do třídy jsem doběhla těsně před začátkem hodiny. Nikoho jsem neznala, všechny lavice vypadaly plně obsazené, zůstala jsem stát celá nešťastná ve dveřích. A pak na mě zachránilo jedno rychlé mávnutí ze třetí lavice u okna, už tehdy jsme si rozuměly beze slov. Někdy si děláme legraci z toho, že něco jako telepatie prostě musí fungovat, protože na sebe dokážeme myslet tak intenzivně, že když mi pak zazvoní telefon, vím, že volá ONA. Obě jsme ve znamení Vah a v čínském horoskopu draci, já jsem o pár dní mladší, a proto je ona nejen ta starší, ale také rozumnější. Naše životy jsou si velmi podobné a dost často prožíváme obě to samé, i když ne vždy ve stejnou chvíli a je vlastně úplně jedno, jak dlouho jsme se neviděly, nebo jak dlouho se neslyšely, protože vždycky začínáme tam, kde jsme naposledy skončily. Už jsme toho spolu hodně prožily, byla tu při všech mých pádech ... víte jeden italský spisovatel kdysi napsal, že každý jsme anděl s jedním křídlem ... abychom vzlétli, musíme se obejmout. A to ona umí. Stejně tak jako říct mi pravdu do očí, nebo mě rozesmát. Já jen tiše doufám, že i ona ví, že je to vzájemné ... určitě to ví, protože když její dcera řekla mému synovi před nástupem do prvního ročníku na gymnázium, že by bylo fajn potkat svou BFF, přelétl jí po tváři úplně stejný úsměv jako mně.

A jestli jsem vás nepřesvědčila, tak si určitě přečtěte další texty od žáků z 8. A nebo z 6. C, oni už s někým tu správnou dvojku také tvoří. 😊

- • -

Když v životě máte někoho, na koho se můžete obrátit a požádat o pomoc, jde hned vše líp. Člověk by sám životem projít nedokázal. Vždy někoho potřebujete, ať třeba je to třeba váš pes nebo rodič, sourozenec, životní láska a nebo kamarád. Tuto osobu máte rádi a ona vás. Ona pomůže vám a příště vy jí. Je to někdo, kdo vám pomůže a nic po vás nechce. Ve všem jste spolu a nikdy vás nenechá ve štychu.

Umíte si představit, jak by třeba Harry Potter bojoval s Lordem Voldemortem, kdyby neměl Rona a Hermionu. Nebo jaký život by měl Pat, kdyby neměl Mata. Jak dlouho by Locika byla ve věži, kdyby za ní nepřišel Evžen. Co by dělala Kočička bez Pejska. Jak by dopadla princezna, kterou se snaží sníst drak, kdyby ji nezachránil princ. Kolik místa by měl Bobek v klobouku bez Boba. Našel by tatínek Nema, kdyby mu nepomohla Dory. Jak nudný by měl život Patrik a bez Spongeboba. Takových dvojic je mnohem víc, mohla bych v tom jejich vyjmenovávání pokračovat, ale myslím, že to není nutné.

Správnou dvojku si může najít každý a nemusí to být vždy člověk, může to být třeba pes. Jako to bylo v případě Áji a „maxipsa“ Fíka. Toho druhého, který k vám bude po celý život patřit, vám může přinést i náhoda a rozhodně nezaufejte, pokud ho ještě nemáte. Určitě ho brzy najdete.

VERONIKA ZEUSOVÁ, 8. A

Vždy se říká, že dva jsou lepší jak jeden. Nejspíš je to pravda, ale proč? Být dva, má své výhody. Když máš druhého, který ti věří, je tu vždy pro tebe a v opačném případě i ty pro něj. Třeba zrovna potřebuješ pomoc, nebo nemáš prostě jen dobrý den, tak ten druhý ví, jak ti pomoci. Další výhodou je, že máš s kým jít třeba na nějakou oslavu. Určitě se spolu zasmějete, dobře pobavíte, což vám jistě zlepší den. Ten druhý může být někdo z rodiny, ze školy, z práce, nebo je možné, že na sebe jen tak někde „narazíte“ a hned si spolu začnete rozumět. Já mám také takového člověka. Jsme si opravdu velmi blízké, už si ani nedokážu představit, co bych bez ní dělala, známe se celý život a jsem na ni zvyklá. Jen, když pomyslím na to, že bych ji ztratila, mě to uvnitř trhá na kusy. A i když se někdy navzájem pěkně štveme, nebo se provokujeme, tak si ani nedokážu představit, že by to mezi námi skončilo.

EMA DERFLEROVÁ, 8. A

Pod pojmem „správná dvojka“ si představuji tak silné přátelství, jako kdyby jste byli sourozenci. Tomu druhému můžete říct cokoliv, nemusíte se před ním přetvařovat, můžete být sami sebou. Zkrátka přátelství, ve kterém děláte všechno spolu. Jste tu jeden pro druhého a neházíte si klacky pod nohy a vše si říkáte z očí do očí.

Každý z nás potřebuje svého parťáka, nebo jak se často říká „kamaráda do deště.“ Já má to štěstí, že ho mám, jmenuje se Verča. Bydlíme hned naproti sobě přes ulici, takže není problém přijít k ní na návštěvu i v osm hodin večer. Každý víkend dáváme „přespávačku“, někdy u ní, někdy u mě. Někdy se neshodneme, ale i to k pravému přátelství patří. Dost jsme toho spolu prožily, někdy to bylo pěkně šílené – hádky, průšvihy ... Přesto si mohu dovolit říct, že já a Verča jsme „správná dvojka“.

LUCIE PAJDIÁKOVÁ, 8. A

Správná dvojka jsme určitě já a můj bratr Béd'a. I když nás od sebe dělí tři roky, jsme si dost podobní. Máme rádi stejný humor, černý humor je nejlepší. Baví nás stejné videohry, filmy, seriály, strašidelné věci a mnoho dalšího, co třeba ostatní lidé ani nechápou, ale my se tomu společně smějeme. Společně jsme vymysleli spoustu komiksů a na dalších ještě pracujeme. Béd'a vymýšlí děj, já kreslím a přidávám vtipy nebo trochu našeho milovaného černého humoru. Jsme dobrá dvojka, i když se často hádáme, máme se moc rádi, smějeme se spolu, povídáme si, dáváme si tak trochu zvláštní přezdívky. Dokážeme se navzájem rozesmát, když je jeden z nás smutný. Patříme k sobě třeba jako Pat a Mat, Bolek a Lolek.

KARLA LOKŠANOVÁ, 8. A

Já a moje andulka tvoříme někdy zajímavou dvojku. Když něco dělám, vždy za mnou přiletí a musí si prohlédnout vše, co mám. Když jdu spát, tak musí se mnou, ráno se většinou vzbudím a ona mi sedí na hrudi. Také mi ráda sedí na rameni nebo na hlavě. Samozřejmě, že když něco jím, tak hned musí přiletět a ochutnat. Když někde na chvíli odejdu, hned mě hledá. Občas mi leze trochu na nervy, ale mám ji moc ráda.

CHARLOTTE SOBOTOVÁ, 8. A

Když se řekne „správná dvojka“, každý si určitě vybaví nějakou známou filmovou dvojici. Ale pro mě je to můj táta a strejda, protože jsou dvojčata. Už od dětství dělali vše společně, občas se i pohádali, protože ani dvojčata nejsou dokonalá. Náš děda, jejich tatínek, má chatu, kam jezdíme každé prázdniny aspoň na dva týdny, oba to tam prostě milují a dokážou tam všechno opravit. Vlastně myslím, že spolu jezdí i na všechny další dovolené, nenapadá mě, že by to bylo někdy jinak. Mají ještě sestru, ale s tou už takové sourozenecké pouto nemají.

VERONIKA VACÍKOVÁ, 8. A

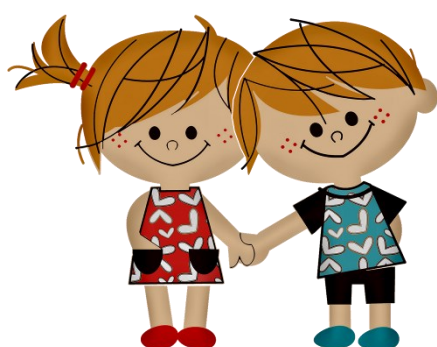
Když jsem před devíti lety začal hrát ping-pong, tak k nám na jeden trénink přišel nový kluk. Nikdo ho neznal, on se s nikým nebavil a vypadalo to, že ho to s námi nebaví, že by byl raději doma. Tak jsem za ním o jedné herní pauze zašel, abych se s ním seznámil, myslel jsem si, že bude nejspíš introvert, ale ono to bylo spíš naopak. Tak jsme se seznámili a já zjistil, že ho ping-pong baví a fascinuje. Na konci tréninku, při protahování už jsme se spolu bavili jako bychom se znali odjakživa.

Dohodli jsme se, že spolu začneme trénovat individuálně. Hned další den, jsem řekl tátovi, že jsem si s Karlem domluvit individuální trénink a ať se na nás přijde podívat, že by nám mohl radit. Táta byl nadšený, protože miluje ping-pong, hrál dokonce i 2. ligu. Takže za námi přijel a my ho překvapili tím, jak jsme pilně 2,5 hodiny hráli a jak nám to šlo. Nakonec nám povolil i první společnou „přespávačku“, protože jsme si to zasloužili. A teď? Za celých devět let si nic podstatného nezměnilo, dál spolu s Karlem chodíme na tréninky, do fitka, do bazénu, sauny a především vyhráváme turnaje.

RADIM NECHYBA, 8. A

Vždycky jsem měla ráda psy, tak mě napadlo jednoho si pořídit. Dala jsem mu jméno Rex, je to ten nejlepší pes, kterého znám. Už ho mám rok a je s ním velká zábava, velmi si spolu rozumíme, přestože on je pes a já člověk. Asi vážně platí, že pes je nejlepší přítel člověka.

Jednou, když jsem s ním šla na procházku, choval se nějak divně, jakoby věděl, že se něco stane a najednou ... bum, jednu paní srazilo auto. Rex začal štekat a utíkal k té paní, když jsem tam doběhla já, tak jsem zjistila, že jde o naší paní sousedku. Společně s Rexem jsme ji odtáhli pryč ze silnice a pán, který ji omylem srazil zavolal záchranku, která ji odvezla do nemocnice. Byla jsem na Rexe moc hrdá, pak jsme šli domů, kde dostal velkou odměnu v podobě granulek a piškotů.

S mojí nejlepší kamarádkou jsme se poprvé setkaly, když mi byly čtyři roky a jí pět. Byly jsme sice malé, ale já si pamatuji, že to bylo 27. 11., protože ten den jsem měla narozeniny. To určitě nemohla být jen náhoda. Kde to bylo si už přesně nepamatuji, takže věřím tomu, co říkají naše maminky. Bylo to na pískovišti, kde jsem si hrála s pískem a Nikol tam za mnou přišla. Tehdy se na tom dětském hřišti s pískovištěm seznámily i naše maminky. I po několika letech jsme stále spolu, občas u sebe přespáváme a dokáže se spolu smát třeba celou noc. Kdo má svou BFF, tak to určitě také zná. Jsem moc ráda, že já tu svou potkala a vám to přeju také.

ELIŠKA KOVAŘÍKOVÁ, 6. C

Jednoho dne jsem byla se svou sestrou a jednou naší kamarádkou venku, jezdily jsme na kolech a dávaly si závody. Byla to legrace, tedy dokud jsme se nerozdělily ... já jsem jela zprava a moje sestra Zlatka zleva a naše kamarádka z kopce a všechny jsme jely stejným směrem. Narazily jsme do sebe. Zlatka se zranila, já se jí snažila pomoci, ale naše kamarádka odjela pryč. Já si v tu chvíli uvědomila, že rodina je důležitější, zvláště v situaci, kdy se ostatní jen tváří, že jsou vaši kamarádi.

SABINA ŠARAYOVÁ, 6. C

Správná dvojka jsme my – já Honza a můj nejlepší kamarád Jára. Bavíme se spolu už od školky, kde jsme se spolu potkali. Stále jsme si spolu hráli, chodili spolu ve dvojici, když jsme šli na procházku.

Když jsme ze školky vycházeli, tak jsme doufali, že spolu budeme i v první třídě, pořád jsme si opakovali: „Když budeme spolu ve třídě, tak budeme spolu sedět.“ Vyšlo nám to, opravdu jsme spolu nastoupili do 1. C a dostali jsme moc hodnou paní učitelku Evu Vostrou, která nás měla i ve druhé třídě.

Jednou mě Jára pozval i na oslavu svých narozenin a také jsem byl u něj na chatě, kde jsme spolu plavali v bazénu a hráli různé hry, kopali si s míčem. Stále jsme velcí kamarádi.

JAN SEHAK, 6. C

2. 2. HROMNICE

Tento svátek se slaví mezi zimním slunovratem v prosinci kdy se začínají prodlužovat dny a navracet Slunce, a jarní rovnodenností v březnu, kdy začíná jaro. Hromnice vždy byly předzvěstí jara. Podobně oslavovali tento čas naši předkové už odedávna, pro dávné Kelty hrál obdobnou úlohu svátek zvaný **Imbolc**. Oba svátky spojuje ochrana před ohněm a bouřemi. Keltové zapalovali přes svými obydlími malé ohýnky. Přikládali jim očištnou i ochrannou moc. Věřili, že jejich světlo ušetří domy před úderem blesků i před zkázou krupobití. Křesťanská církev tento původně starý pohanský svátek překryla svátkem Očišťování Panny Marie, později nazývaným Uvedením Páně do chrámu, který se počítá jako 40. den po narození Krista. Lidé si nechávali v kostele vysvětit svíčky. Ty pak během roku zapalovali při bouřích, modlili se při jejich světle za hladký průběh bouřky a prosili Boha, aby nebyli zasaženi bleskem. Vysvěceným svícím se dodnes říká hromničky. Podle pověry se navíc v tuto dobu nesmělo nic šít ani přišívát. Lidé totiž věřili, že jehly by k jejich obydlí mohly přitáhnout blesky.

14. 2. SVATÝ VALENTÝN

Legendy o sv. Valentýnovi jsou různé. Podle první z nich zemřel Valentýn z Terni mučednickou smrtí, protože přes císařův odkaz oddával snoubence podle křesťanských rituálů, a to i vojáky císařova vojska. Císař se obával, že pokud se vojáci ožení, budou chtít zůstat doma u svých rodin a nebudou chtít pro něj válčit. Proto kněze Valentýna nechal popravit. Podle druhé verze byl Valentýn zvolen roku 203 za biskupa v Terni. Byl pozván rétozem Kratónem do Říma, aby léčil jeho syna. Valentýn se za chlapce modlil a jeho modlitby byly vyslyšeny. Rétor se i se svými třemi žáky a celou rodinou nechal od Valentýna pokřtít. To se však nelíbilo římským senátorům – nechali Valentýna zatknout a připravit o život.

24. 2. SVATÝ MATĚJ

Svatý Matěj pocházel z bohaté rodiny a velmi brzy se připojil k Ježíškově skupině. Po Kristově nanebevstoupení bylo potřeba nahradit zrádce Jidáše jeho nástupcem a losem byl vybrán právě Matěj. Kromě toho, že je ochráncem přírody, proto vede lidem také šťastnou ruku při losování. Velmi známe jsou svatomatějské poutě. Ta nejslavnější, pražská, je doložena už v 16. století.

Původně se konala u kostela sv. Matěje v Dejvicích a s tím, jak nabývala na proslulosti, se postupně přesouvala na větší prostranství, nejprve na Vítězné náměstí, pak na pražské Výstaviště. Za první republiky ji údajně navštěvovalo čtvrt milionu lidí každý rok. Svátek svatého Matěje předznamenával příchod jara a konec zimy. Je spojován s úrodou na polích a zahradách, proto mezi dávné zvyky patřilo v tento den obcházení zahrad před východem slunce a třesení větvemi stromů, které mělo chránit před mrazy a zajistit bohatou úrodu.

Svátek zamilovaných

Den zamilovaných Svatý Valentýn se 14. února slaví především v anglosaských zemích, ale ani u nás už není neznámý. Ve svém okolí vídám dva různé póly se zastánci tohoto svátku i zarputilými odpůrci. Myslím si, že lásku a náklonost bychom si k sobě měli projevovat neustále, a pokud je tento den v kalendáři, není proč se mu bránit. A názory, že je to jen komerční svátek? Záleží jen na vás, jak obdarování uchopíte. Lze vymyslet spoustu věcí a aktivit, na které peníze nepotřebujete. Nevěříte?! A zkusili jste někdy své druhé polovičky připravit třeba svačinu s milým vzkazem, namalovat a někam schovat srdíčko, rozházet papírová srdíčka po bytě, nebo jen vymysleli zajímavou procházku? Jde spíš o tom, být spolu a něco pro druhého vymyslet než vykoupit květinářství nebo jiné obchody.

- • -

Jak slavila Anežka?

V pondělí 14. února se díky **Radě dětí** povedlo Anežku naplnit srdíčky a vřelými pocity, přátelstvím a třeba i láskou. Napříč školou se pak rozběhnul valentýnský kvíz, v němž excelovali osmáci, šestáci, pátáci i čtvrtáci. Děkujeme!

Ve službě bohu, králi a dámě aneb Láska ve středověku

Láska, to je asi ta nejkrásnější emoce, kterou může člověk zažít. Jenže hned na počátku tu máme jednu velkou překážku. Jak vyjádřit své city? Ne vždy se vyplatí sázet na velká gesta, ne každému udělá radost veřejné vyznání lásky. Láska totiž není o velkých gestech a drahých dárkách, jde o cit a pouto, které mezi sebou ti dva mají. To je to, co dělá lásku tak výjimečnou. Žáci v 8. A na to šli opravdu originálně! V hodinách literatury si vyzkoušeli parodii na tzv. chansons de geste – písně o činech. Jak se jim to povedlo, můžete posoudit při čtení jejich vyznání. Oni však doufají, že vás spíše pobaví, protože sami se při hlasitém přednesu svých textů dost nasmáli.

Rytířský román je epický literární žánr, pěstovaný především v západní Evropě ve středověku a za renesance v poezii a později v próze. Vyvinul se z francouzské tradice hrdinských eposů (s tzv. chansons de geste – písně o činech), pěstovaných trubadúry. Hlavní postavou rytířského románu je rytíř, zažívající různá dobrodružství ve jménu milované dámy. Existují v zásadě tři tematické okruhy rytířských románů: za prvé, tzv. **římská látka** (zabývá se především životem a činy Alexandra Velikého, který platil za vzor rytířských ctností), tzv. **francouzská látka** (zabývá se Karlem Velikým a Rolandem, jeho hlavním paladinem, válkami proti Maurům a Saracénům), a tzv. **britská látka** (artušovská tematika). Postavy jsou většinou idealizované, hojně se vyskytují nadpřirozené motivy, jako trpaslíci, elfové, draci, obři a kouzelné meče. Hrdinové podstupují náročné úkoly, bojují proti drakům, čarodějnicím, zachraňují ctnostné dívky. Typickou postavou je v nich také **potulný rytíř**, který putuje po světě ve jménu své vyvolené dámy a koná hrdinské skutky (bojuje s draky, obry, čarodějnicemi a jinými rytíři). Tyto pozdější romance byly často parodovány.

Parodie je přetvoření původního obsahu do směšného charakteru. Imituje originální dílo, na něco naráží, zdůrazňuje chyby nebo naopak záměrně dělá vše přehnaně dokonale (přehánění dokonalost či bezchybnost). Nejčastěji se dá parodie nalézt ve filmu, literatuře a hudbě.

– • –

LÁSKA – JAROSLAV VALENTA

Potkal jsem holku, co se mi líbí,
především jsou to její nádherné oči jak kvítí.
Jsem do ní velikej blázen
a oči mi z ní padaj až na zem.

SETKÁNÍ – MILUŠKA PHAM

Potkal jsem krásnou holku,
znám ji jen chvilku.
Chtěl bych se s ní víc poznat,
ale bojím se to přiznat.
Postavu má dokonalou,
barvu očí namodralou.
Když slyším její sladký hlásek,
připadá mi, jako bych se v čase zasek.

LÁSKA – TEREZA ČAPKOVÁ

Jednou jsem potkala muže,
co nesl v jedné ruce voňavé růže.
Okouzlit mě svým pohledem,
cítila jsem se s ním jako s medvědem.
Byl velice laskavý a milý,
v práci čmelák pilný.
Doufám, že jsem ho taky okouzila,
aby se mu tahle chvíle vždy připomněla.

PRINCEZNA – IVA KOPECKÁ

Žena krásná jako princezna,
je velice líbezná.
Rytíř by ji za ženu chtěl,
však už doma jednu měl.
Pořád jen písničky zpíval,
do okna se zamilovaně díval.
Jeho ženě se to doneslo,
celé království to odneslo.

SMUTNÝ VALENTÝN – VERONIKA ZEUSOVÁ

Potkala jsem fešáka,
který mi koupil plyšáka.
Byl velice pohledný,
ale také značné objemný.
Valentýn se blíží,
velmi mě to tíží.
Chlapce už nespátřím,
možná k němu nepatřím.

BÁSEŇ O LÁSCE – VOJTĚCH LÍPA

Hvězdičko má milovaná,
mám tě rád,
Ale ty mě ne.
Tak jezdím na koloběžce,
ale ty ne.
Mám svou koloběžku rád,
jenže tebe víc.
Chtěl bych kvůli tobě letět na měsíc.

ZAMILOVANÁ BÁSNIČKA

VERONIKA CIDLINOVÁ

Ráno, když se probudím,
tak rád tě vedle sebe vidím.
Kéž bys tu byla každý den,
to je můj velký sen.
Dal bych ti pusku na čelo,
ty má malá příšero.
Právě ti posílám pozdrav z dálky,
má bublinko z minerálky.
Scházíš mi tak moc,
proplakal bych celou noc.

PROČ? – KARLA LOKŠANOVÁ

Když jsi po mně kamenem hodila,
mojí lásku jsi tím získala.
Abych i já projevila svoji lásku,
ukradl jsem ti lepící pásku.
V krku mě škrábe a dochází mi vzduch,
zazpívám pár slok a pak zmizím jako duch.
Nevím proč,
stojíš na zastávce a v ruce máš meč.
Nejspíš našťvaná jsi byla,
a proto jsi mě zabila.
A já stále nevím proč.

LÁSKA – MARKET MARŠINSKÁ

Dneska byl zase krásný den,
jelikož jsem byl láskou opojen.
Potkal jsem ženu svých snů,
o kterou budu stát až do konce svých dnů.
Vždy jsem si přál princeznu mít,
co jsem tě potkal, už nemusím snít.

KLÁRKA A MAREK – LUKÁŠ TOMAN

Klárka Marka potkala,
hned se do něj zakoukala.
Marek přišel blíže,
Klárka stále tiše.
On něco povídá,
ona jen poslouchá.
Pak spolu někam šli,
jenže jeden z nich chytil vši.
Pak Klárka spadla,
nohu si zranila.
Marek jí chtěl pomoci,
ale na trávu lehl si.
Teď už jsou oba zranění,
na pomoc počkat musejí.

Odhaleno!

Pamatujete si, jak v minulém čísle vyšla
taková maličká šifra v Braillově písmu?

V pondělí 28. února jsem čekal na místě s
pokladem a netrpělivě se rozhlížel, kdo
správně vyluštil... A co myslíte?

Dorazila 7.A, která poklad vyplnila, od-
nesla a během pár chviliek spořádala!

7.A a čokoládový poklad

Dvojčata nepřestávají udivovat lékaře, vědce, své blízké a někdy dokonce překvapí i sami sebe. Dokáží spolu sdílet bolest a pocity nebo uhodnout, co si ten druhý zrovna myslí.

Vzácně se mohou lišit i rasou. Pokud jsou rodiče míšenci, mají ve svých pohlavních buňkách uloženou genetickou informaci jak pro bílou, tak pro tmavou pleť.

Vytvářejí si vlastní řeč. Dvojčata spolu jistým způsobem komunikují už v děloze. Až 40 % dvojčat, převážně jednovaječných, spolu po narození komunikuje svou vlastní řečí. Mluví spolu vymyšlenými slovy, kterým ale vzájemně rozumí. Pro ostatní je však tato řeč nesrozumitelná. Tato schopnost jim často vydrží jen do doby, než se začnou učit normální řeč a více komunikovat s okolím.

Prozradí je otisky prstů. Nikdo na světě nemůže mít stejné otisky prstů jako vy, dokonce ani vaše jednovaječné dvojče. Taková dvojčata sice mají z 99,9 % shodnou DNA, od 13. týdne těhotenství se jim však otisky prstů začnou úplně měnit. Pokud by tedy jeden z nich spáchal trestný zločin bez rukavic, nemohl by místo něj jít do vězení ten druhý. Bez zanechání otisků se ale těžko dokazuje, které z dvojčat trestný čin spáchalo, právě díky totožnému DNA.

Poznávací znamení: pupík. Rozpoznat od sebe jednovaječná dvojčata je těžký úkol i pro novopečené rodiče. Své okolí matou stejným vzhledem, hlasem, způsobem chůze i stejnými gesty. Přesto se však dá najít několik odlišností. Většinou prvním poznávacím znakem je pupík jako jediná část těla, jejíž vzhled není podmíněn geneticky. Ani tomu nejšikovnějšímu lékaři se totiž nepodaří zakončit pupeční šňůru tak, aby byly pupíky na chlup stejné.

Zrcadlové kopie. Až 25 % jednovaječných dvojčat je zrcadlovou kopií svého sourozence. Stává se to v případech, kdy se již oplodněné vajíčko rozdělí později, než je obvyklé. Jedno z dvojčat má potom mateřské znaménko na pravém koleni a jeho sourozenec má totéž znaménko na levém koleni. Jedno z dětí je pravák, druhé je levák. V extrémních případech mohou být zrcadlově otočené i vnitřní orgány, kdy jedno z dětí může mít srdce na pravé straně a játra na straně levé.

Ovládají telepatii? Jednovaječná dvojčata mají kromě stejného vzhledu i stejnou strukturu mozku a tím pádem i stejnou mysl. Zatímco dvouvaječná dvojčata jsou v podstatě obyčejní sourozenci narození několik minut po sobě, jednovaječná dvojčata mezi sebou mají velmi zvláštní vztah, dalo by se říct až magický. Mají stejný vkus, stejně se oblékají, mají stejné IQ, poslouchají stejnou hudbu a často i trpí stejnými nemocemi. A to i v případech, kdy vyrůstají odděleně.

Bratři Jimové. Často se totiž stává, že jedno z dětí musí být dáno k adopci, protože by rodina dvě děti na jednu neuzivila. Podobně tomu bylo u Jima Springera a Jima Lewisa, jejichž příběh je známý po celé Americe. Narodili se patnáctileté imigrantce a pár dní po porodu byli adoptováni každý jinou rodinou. Shodou náhod dostali oba jméno Jim a v dětství měli psa jménem Toy. Oženili se a obě jejich první ženy nesly jméno Linda, druhé ženy byly pro změnu Betty. Své prvorozené syny pojmenovali také shodně. Oba nesnášeli baseball a dovolenou trávili na Floridě. V roce 2002 zemřeli ve stejný den na stejnou nemoc. Příběh rozdělených dvojčat fascinoval celý svět.

Vycítí nebezpečí. Nejhorší ze všeho je pro dvojčata cítit bolest nebo utrpení toho druhého. Často se jeden ze sourozenců z ničeho nic cítí mizerně, podrážděně nebo má nevysvětlitelný strach. Děje se to většinou v případech, kdy je druhé dvojče v depresi nebo v ohrožení života. Ztráta jednovaječného dvojčete je vůbec to nejbolestivější, co je může v životě potkat. Je to horší než odchod kohokoliv jiného blízkého. V takových případech pak pozůstalá dvojčata upozorňují na to, že se cítí poloviční.

O dvojčatech obecně jsme toho v redakci zjistili ještě mnohem víc, ale pak nás napadlo, že mnohem zajímavější by pro vás, naše čtenáře mohlo být zjištění, zda máme ve škole sourozence – dvojčata. Jak myslíte, že to dopadlo? Ano máme, a ne jen jedny, ale hned několik. A tak jsme požádali Matěje M. Hanauera z 9. A, aby jim položil několik zajímavých otázek, které možná potvrdí nebo vyvrátí tvrzení, která jste si přečetli v předchozím textu.

– • –

Matěj jim položil tyto otázky:

- 1) Jste z jednovaječných nebo dvojvaječných dvojčat?
- 2) Oblékali vás rodiče stejně? Pokud ano, vadilo vám to?
- 3) Máte mezi sebou dobrý vztah? Hádáte se často?
- 4) Máte stejné názory? Které ne? Které ano? (např. stejný vkus – hudba, kinematografie atd.)
- 5) Máte pocit, že vás s vaším „dvojčetem“ pojí nějaké speciální pouto? Jste si bližší než sourozenci bývají?

Dvojčata ze 4. C

- 1) Jsme dvojvaječná dvojčata.
- 2) Ano. Dříve nám to nevadilo, teď nám to vadí hodně.
- 3) Doma se celkem často hádáme, ve škole skoro vůbec.
- 4) Vkus máme úplně stejný.
- 5) To si vůbec nemyslíme, že bychom si snad měly být extra blízké.

Dvojčata z 3. A

- 1) Nevíme.
- 2) Ano, nikdy nám to nevadilo.
- 3) Skoro vůbec se nehádáme, vztah máme dobrý.
- 4) Zatím máme stejný vkus, rády se díváme na stejné filmy.
- 5) Asi ne.

Dvojčata z 6. A

- 1) Jsme z dvojvaječných dvojčat.
- 2) Vadilo nám to a vadí dodnes.
- 3) Hádáme se skoro pořád.
- 4) Vůbec na ničem se neshodneme, obecně i v hudbě a filmech a máme zcela rozdílné chutě.
- 5) Nemáme to s čím porovnat, ale i přes všechny naše neshody, jsme si hodně blízké.

Dvojčata z 5. A – POZOR!!! Mají tam hned dvoje.

- 1) Jsme z dvojvaječných.
 - 2) Hodně nám to vadí.
 - 3) Hádáme se často, ale vztah máme dobrý.
 - 4) Vkus máme úplně jiný.
 - 5) Asi jsme si bližší.
-
- 1) I my jsme z dvojvaječných.
 - 2) Někdy ano, občas nám to vadilo, záleželo o jaký kus oblečení šlo.
 - 3) Také se často hádáme, ale většinou nejde o nic důležitého.
 - 4) Také máme stejný vkus.
 - 5) Vůbec si nejsme bližší.

Dvojčata z 8. A

- 1) Jsme dvojvaječná.
- 2) Dříve ano, vadilo nám to.
- 3) Poslední dobou máme velmi dobrý vztah, i když se hádáme poměrně často, ale většinou ty hádky nejsou závažné.
- 4) Máme úplně odlišné názory.
- 5) Asi jsme si bližší, ale nějaké zvláštní pouto nepocítujeme.

Dvojčata máme i mezi učiteli

- 1) Jsem z jednovaječných dvojčat, ale nikdo nám to nevěří, neboť jsme si neuvěřitelně podobné.
- 2) Ano, od malička nás maminka stejně oblékala. Když jsme byli na 1. stupni, tak nám to nevadilo, naopak to byla přednost. Na 2. stupni už to bylo horší, občas jsme vzdorovaly. Na gymnáziu jsme se oblékaly už každá jinak. Nechodily jsme ani do stejné třídy.
- 3) Se svým dvojčetem mám velice krásný vztah. Můžeme si říci úplně všechno. Nemáme před sebou žádné tajemství. Jsme v telefonickém kontaktu prakticky denně.
- 4) Většinou se shodneme na všem. Jelikož jsem asi o minutu starší, tak můj názor má pochopitelně o minutu větší váhu .
- 5) Určitě ano. Ale pokud se budeš ptát jaké, nejsem schopna to vysvětlit. Je prostě součástí mě.

Dvojčata z 8. C

- 1) Nevíme.
- 2) Rodiče nás nikdy stejně neoblékali ... v našem případě by to zrovna moc nešlo.
- 3) Vztah máme normální, moc se nehádáme.
- 4) Názory příliš nesdílíme, máme rádi jiný hudební styl a ani při výběru filmů se neshodneme.
- 5) To ani ne, spíše jsme jako ostatní sourozenci.

Když vítězství pomáhá

Když jsem vyhrál 1. místo ve školním kole recitační soutěže v kategorii šestých a sedmých ročníků, tak mi hodně lidí gratulovalo. Byl jsem rád, že se můj výkon porotě líbil, i když jsem nerecitoval, ale vybral jsem si ukázkou z knihy Deník malého poseroutky, většinou totiž každého rozesměje, protože se v ní vidí. Po soutěži mě oslovila jedna paní vychovatelka, jestli bych nechtěl přijít do družiny a číst menším dětem.

Neodmítnul jsem, a tak jsem si to dnes odpoledne po výuce vyzkoušel. V družině byl klid, žádný křik jako u nás na 2. stupni ... děti si sedly na koberec a já začal vyprávět ... za chvíli už je příběh zcela pohltit. Když jsem třeba přečetl větu: „*Ted' jde o to, co člověk nosí na sobě, nebo kolik má peněz, nebo jestli má hezký zadek.*“ Tak nemohly ani popadnout dech. Někdy se smála i paní vychovatelka, třeba tady: „*Když něco provedete a máma vás načapá, nejdřív několik dnů přemýšlí o tom, jaký trest byste měli dostat. Jenomže za pár dní, zrovna když vy na ten průšvih zapomenete, dá vám to sežrat.*“ Dokonce říkala, že to snad pan spisovatel napsal o ní (jako o matce).

Bylo dost zajímavé, být za toho „předčítajícího“, hned jsem to vnímal jinak, najednou jsem nebyl ten malý kluk, co ho obvykle v hodinách nebaví poslouchat vyučujícího, ale cítil jsem něco důležitějšího ... vnímal jsem, že mám něco jako zodpovědnost za ... chtěl jsem pobavit ty děti, předat jim tu radost, kterou mám při čtení já, sdílet s nimi smích. Přál bych vám to zažít.

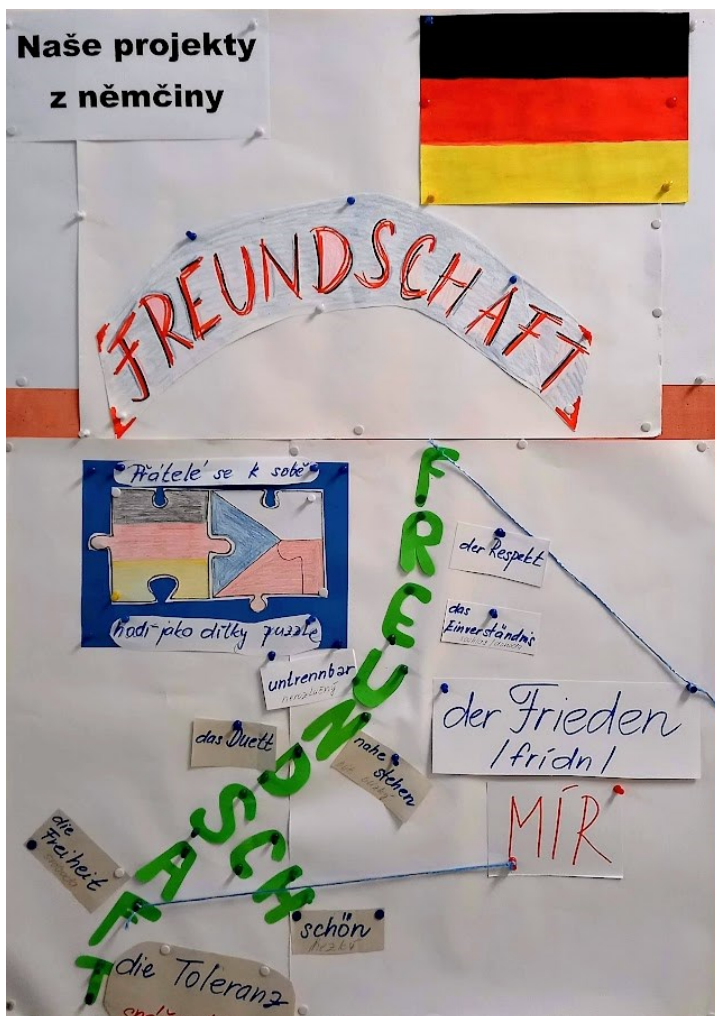
VOJTĚCH STŘÍBRSKÝ, 7. C

Věděli jste, že

v Čechách vychází už od roku 1950 německý časopis, který je určen pro všechny, kteří se učí německy nebo si své znalosti chtějí udržet, osvěžit či rozšířit.

Hlavní cílovou skupinou jsou žáci 2. stupně ZŠ.

A jmenuje se stejně jako téma únorového čísla Agnes

Na naší jazykové nástěnce v 1. patře tak najdete symboly přátelství, které v případě česko-německého sejetí můžeme vidět jako:

puzzle

spojené ruce

motýlí křídla

Mgr. Valerie Erbanová

Dvojky

V únoru se také významně objevily dvojky vedle letopočtu i v označení měsíce a—pozor—na začátku i na konci měsíce i v dnech.

Zažili jsme si tak **2. 2. 2022**, **20. 2. 2022** a **22. 2. 2022**. Magická síla dvojek zapůsobila i na nás a tak jsme požádali pana učitele Sloupa, který s čísly kouzlí docela běžně, zda by pro vás nevymyslel dvojkové matematické opáčko. A představte si: máme hned dvě sady slovních úloh. Jsou pro 5. a 8. ročník, ale myslíme si, že se do nich můžou pustit klidně i ostatní ročníky.

Panu učiteli Sloupovi děkujeme a vám přejeme mnoho matematických úspěchů!

π

5. třída (5.B)

Na škole Anežky České studuje 4384 žáků. V loňském roce odešlo 2162 žáků na vyšší školu. Kolik žáků studuje na škole teď?

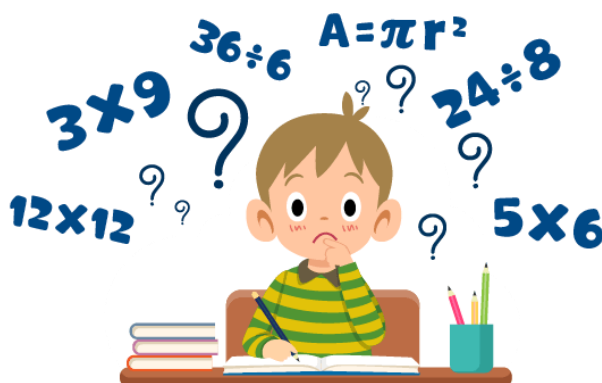
Časopis stojí 22 Kč, za rok se vybere za prodej časopisu 44484 Kč. Kolik lidí si ho koupilo?

8. třída (8.C)

Franta šel 22. 2. na nákup do twentytoshopu. Měl 2222 Kč a koupil si bundu za 502 Kč, pejska za 1300 Kč, lístek na autobus za 20 Kč, snídani za 120 Kč a los za 80 Kč. Měl šťastný den a vsázel samé dvojky, vyhrál 2022 Kč. Kolik Frantovi zbylo peněz?

Radek vzal matce kreditní kartu a koupil si dvě videohry, každou za 200 Kč, lístek do kina za 140 Kč, tričko za 500 Kč, happymeal za 160 Kč, chipsy a žvýkačky za 32 Kč, předplatné Netflix na měsíc za 400 Kč, tři pizzy, každou za 180 Kč, lahev Pepsi za 40 Kč, dvě lízátka, každé za 5 Kč. Když se to matka dozvěděla, musel Radek všechny peníze vrátit. Kolik musel vrátit peněz?

Ludvík XVI. si objednal gilotinu za 1011 zlatých, košík na hlavy za 188 zlatých, čepel za 700 zlatých, lano za 59 zlatých. Poplatek za dovoz činí 16 zlatých za každou věc. Kolik Ludvík zaplatil za pomůcky na popravu celkem i s dopravou?

Recitační soutěž

Po období, kdy se rušila jedna soutěž za druhou, se 1. března naší škole konala recitační soutěž. Jako organizátorka soutěže velmi oceňuji, že děti chtěly trávit krásné slunné úterní odpoledne ve společnosti literatury. Žáci od 6. třídy až po tu 9. se sešli před školou a pokřikem: „Recitačka!“ se velmi rychle podařilo recitátory svolat. Inu, co naplat, i já se od žáků vždy něco nového naučím. Sama bych se zmožila jen na obyčejné: „Recitační soutěž!“

Ve třídě 9.A jsme měli pěkné zázemí a všech 15 recitátorů se tam pohodlně vešlo i s celou porotou (paní učitelky Kárová, Suchá, Šilhavá a Šolarová). Recitační soutěž si opět nenechala ujít paní ředitelka, která se na děti celou dobu vřele usmívala a ocenila výkony soutěžících i výběr textů a myslím, že se jí ve společnosti tak nadaných dětí a krásných textů líbilo. Přišly se podívat i paní učitelky: Maršínská (jako tutorka soutěže), Plocková či Tyllová. Všechny nás pohladila křídla vlaštovek, poslechli si příběhy o pejscích, moc rády jsme se oblékly do Popelčiniých šatů, zaslzely u básně *Hledám tátu*, nebo se zasmály nad soužitím sester či nad problémy malého Poseroutky.

I když se nám líbily projevy všech recitátorů, vyhrát může jen jeden. Bylo to nelehký úkol, ale nakonec se porota shodla, že školu bude v kategorii 6.a 7. tříd reprezentovat na prvním místě Vojta Stříbrský ze 7.C a na druhém místě Eliška Kovaříková ze 6.C a vyšleme i Sabinu Drexlerovou (7.B). Za kategorii žáků 8. a 9. tříd do okresního kola vysíláme z prvního místa Marketu Maršínskou z 8.A a ze druhého místa Nikolu Širovskou (8.C).

Snad se slzička neštěstí z nepostupových míst trochu osušila drobnou čokoládkou pro všechny a pochvalou do Bakalářů.

Děkuji všem soutěžícím, porotkyním, paní učitelkám a samozřejmě paní ředitelce za příjemně strávené odpoledne.

Pojďte s námi držet palce postupujícím a naprosto tajně, jen mezi námi, zkuste požádat Vojtu, aby Vám přišel se svým *Poseroutkou* obohatit hodinu literatury.

Marcela Kárová

Na 1. stupni se do školního kola z třídních kol proboujalo celkem 40 dětí od nultého ročníku až po pátý ročník. Děti byly naprosto úžasné! Všechny byly velmi svědomitě připravené. Samotná soutěž měla skvělou atmosféru. Děti si tleskaly a byly k sobě velmi ohleduplné, aby každý recitátor měl perfektní klid na svůj přednes.

V porotě usedly tyto paní učitelky: Šolarová, Štemberová, Vaněčková, Waldsteinová a Maršínská. Děti soutěžily ve třech kategoriích. V nulté kategorii soupeřily děti z nuláčku a prvních tříd. Tyto děti ještě nepostupují do oblastního kola, jsou ještě velmi malinké a vyzkoušely si, co některé za rok čeká, kdy budou stále tak šikovné. Dále paní učitelky vybraly nejlepší recitátory první kategorie. To jsou děti z druhých a třetích tříd. Poslední skupina dětí je ze čtvrtých a pátých tříd a zastupují druhou kategorii.

· v 0.kategorii byl na 1. místě Jiří Hamšík, na 2. místě byla Michaela Čapková a 3. místo patřilo Andrii Bikašovi. Všechny děti jsou z 1. C.

· v 1. kategorii zvítězila Klárka Bystrá z 2.C, 2. místo obsadila Nikolka Šetinová z 2.D a na 3. místě skončila Rozárka Hanusková z 2.D.

· ve 2. kategorii zvítězila Eliška Burgrová z 5.B, 2.místo získala Verunka Veselá ze 4.B a 3. místo patřilo Sofince Kudrnovské.

V 1. a 2. kategorii vždy první dva postoupili na oblastní soutěž, která se bude konat 19.3. v DDM v Ústí nad Labem. Dívky na 3. místě jsou náhradnice.

Všechny děti dostaly dobrůtky za účast a výherci byly z krásných cen velmi nadšeni. Každý soutěžící obdržel účastnický diplom, který zpracovala paní učitelka Nitschová. Zároveň tato paní učitelka s paní učitelkou Vajсарovou vypisovaly vítěze v jednotlivých kategoriích.

Všem výhercům a výherkyním upřímně gratulujeme a ostatním dětem děkujeme za účast.

Všichni budeme myslet na reprezentanty naší školy 19. února 2022, aby i na okresní soutěži měli veliký úspěch.

Marketa Maršínská

Jednička versus dvojka

Jsem prostě jednička. To není projev přehnaného sebevědomí. To se mi tak prostě stalo, podobně jako všem, kterým rok jejich narození začíná číslem jedna. Narodila jsem se deset let před tím, než se naposledy objevila Halleyova kometa v blízkosti Země. Je nejznámější ze všech komet, které se objevují periodicky, příště se objeví v roce 2061 a mně v té době bude 85 let, takže ji možná uvidím podruhé a to se za jeden lidský život skutečně každému nepoštěstí.

Halleyova kometa znatelně ovlivnila lidskou historii, první doložené pozorování se uskutečnilo v Číně 240 let před naším letopočtem, v roce 1607 ji v Praze pozoroval Johannes Kepler, v roce 1910 byla poprvé vyfotografována a pojmenována je po Edmundu Halleyovi, který roku 1705 jako první předpověděl její návrat. Rozborem oběžné dráhy se ukázalo, že kometa byla zaznamenána už 30krát. To znamená 30 generací. A nebo to může být i jinak? Rychlý pokrok doby a neustálé změny prý způsobily, že hned několik generací s různými zájmy a pohledem na život žije ve stejném období. A ještě k tomu se dělí podle velmi podivných názvů – generace X, Y, Z, Alfa, baby boomers ... (to zvláštní rozčlenění prý pomáhá pochopit rozdíly napříč generacemi a poukazuje na jejich odlišný pohled na svět).

Možná jste už tyto jednotlivé názvy slyšeli, ale nemáte jasno v tom, čím je každá generace typická? Mně přečtení detailnějších charakteristik pomohlo pochopit některé souvislosti a uvědomila jsem si, že každá ta generace přistupuje odlišně k práci i sociálním sítím. Na druhou stranu je toto dělení také poněkud nesmyslné, protože podle něj tenisové šampionky sestry Williamsovy dělí jedna generace. Venus, narozená v roce 1980, patří ke generaci X, Serena, narozená v roce 1981, je „mileniálka“. Vedle toho Donald Trump a Michelle Obama patří do stejné generace. První z nich se narodil v roce 1946, zatímco druhá v roce 1964, takže oba jsou „baby boomers“.

Jsem generace X a moji dva synové generace Z a Alfa. Jak moc jsme tedy odlišní? **Generace X (1965-1986) neboli Husákovy děti toho zažila mnoho.** Mezi nejvýznamnější okamžiky patří například konec studené války nebo pád Berlínské zdi. **Poznali světlo socialismu i devadesátky plné divokých okamžiků.** Jedná se o první generaci, kterou zabezpečovali muži i ženy. Jejich generace často vyrůstala v neúplné rodině, díky čemuž se stali nezávislími a soběstačnými. Mají velmi přizpůsobivý a flexibilní přístup k práci. Generace X si stejně jako jejich předchůdci hodně zakládá na rodině. Většina chce mít vlastní dům a finanční zabezpečení. Aby toho dosáhli, nebojí se chodit do práce přesčas. **Chodí do stejné práce už přes 20 let a berou ji jako povinnost.** Bojí se experimentovat. Rodinný život a děti jsou pro ně jakýmsi milníkem. Žena, která neměla ve 20 letech dítě a nebyla vdaná byla zvláštní. V této generaci se objevilo mnoho podnikatelů a úspěšných lidí i přes to, **že to jsou spíše individualisté než týmoví hráči.** Každý se musel učit rusky několik let i když nikdo pořádně rusky neuměl. Vysokou školu studovali ti, kterým se nechtělo na vojnu nebo dívky, které se nechtěly vdávat. **Škola pro ně byla téměř samozřejmostí.** Cestovat začali až po pádu komunismu. I přesto, že mnozí měli potřebu vycestovat do dalekých krajů, se hodně lidí spokojilo s Evropou. Mezi nejdůležitější znaky Husákových dětí patří například **pionýr nebo spartakiáda.** Hodně z nich se v mládí dívalo na večerníčka a v pozdějších letech chodili potajmu na diskotéky, kde hráli Michala Davida a jeho „céčka“.

Generace Z (2000-2010)

Zatím se jedná o nejmladší generaci, o které už se dá něco povědět. **Generace Z je tzv. Internetová generace, je pro ni charakteristické zejména sdělováním názorů skrze internet (blogování a aktivita na sociálních sítích) a přizpůsobováním novým věcem, které je neustále obklopují.** Vyznají se v počítačích, mezi kterými vyrůstali, avšak někteří ještě pamatují doby bez smartphonů a všudypřítomné WiFi. Jedná se tak o velmi různorodou generaci, ve které nalezneme hodně skupin. Hodně diskutují o globálních problémech a chtějí je řešit. Všechno sdílí na sociální sítě jako je [Instagram](#), [Facebook](#), [YouTube](#) nebo [TikTok](#). Mobilní telefon je jejich nejlepší kamarád a kamarádka. Všudypřítomné technologie ovlivňují generaci Z ve všech směrech. **Umí si najít každou potřebnou informaci, koupit cokoliv online a ve virtuální realitě jsou jako doma. Dokáží vysvětlit, [co je bitcoin](#) a kryptoměny pro ně nejsou budoucnost, ale přítomnost.** Pěšky už chodit nemusí – stačí jim hoverboardy. Jsou velmi vynalézaví, avšak někdy kvůli všem technologiím líní. Zatím se nedá říct o této generaci více, protože ještě dostatečně nezestárla.

Ročníky 2010 a výš jsou nazývány tzv. **Generací Alfa**. **Jedná se o generaci, která vyrůstala v čistě internetovém prostředí a tablet je pro ně součástí života,** takže už teď je jasné, že pokrok a vývoj dalších technologií za vlády Alfy půjde rapidně vzhůru.

Tak teď nějak nevím, zda tohle „škatulkování“ dává smysl, zvláště když nepřináší řešení problémů. Sice je dobré sledovat, co formuje různé věkové skupiny ve společnosti, ale občas to hledání rozdílů vlastně ty rozdíly vytváří a prohlubuje. Brání to nejen pochopení změn ve společnosti, ale i porozumění mezi generacemi.

A každodenní realita vypadá asi nějak takto: „Tak co bylo dnes ve škole?“ To jsem se zeptala já, přestože je to asi ta nejtrapnější a naprosto obehnaná otázka, co znám. Kdysi v pravěku jsem ji absolutně nesnášela, protože ji moje maminka používala poměrně často. A světe div se, vím, že „moje Z i Alfa“ ji také nemají zrovna v oblibě, zato já ji opakuji alespoň třikrát týdně. Čím to asi bude? Žijeme přece v tak proměnlivé době? Některé věci se prostě nemění. A tak ten starší momentálně žije plánováním maturitního plesu v příštím školním roce a ptá se, na jakou písničku jsme měli nástup a žasne, když mu na Spotify pustím Ameriku od Lucie. Ten mladší chtěl odpoledne vyzkoušet z dějepisu, protože zítra píše test ze starověku. Naštěstí se Staré řecké báje a pověsti nijak nezměnily, stále jsou to ty od pana Eduarda Petišky, tak to vlastně nebylo žádné zkoušení, ale velmi příjemné povídání o Minotaurovi, labyrintu, Daidalovi ... o víkendů dáme Souboj titánů, jsem docela zvědavá, zda vyhraje verze z roku 1981 nebo ta z roku 2010.

Někdy si možná vůbec nerozumíme, máme odlišné názory, smějeme se jiným věcem, ale když už jsme se potkali v jednom století, vlastně i miléniu, bylo by úžasné 29. července roku 2061 společně sledovat průlet Halleyovy komety kolem Země. Třeba bude mezi námi o další generaci, generace víc.

– • –

Halleyova kometa prolétá kolem Země, 8. března 1986

Tati, prosim tě

Po sociálních sítích pro boomery (vy víte, vaši rodiče už ale ne—protože jsou boomeři, že jo) lítají v různých obměnách takové rádoby vtípky aka „*Popište dobu svého dětství tak, abyste neprozradili rok narození.*“ No a lidé pod tyhle posty sypou pravěké technologie jako audiokazety. WT*? Nebo—a to pozor—pevná linka, céčka, slib jisker nebo pionýrů...

Rodiče asi nebudou nadšení z množství času, který trávíš na Twitchi, Discordu nebo jenom s YouTube. Oni nechápou, že tě to baví, že tam hledáš inspiraci pro tvou další práci (*Víte, že tam jsou třeba skvělé návody pro malbu akrylovými barvami?*), že se učíš jazyky... A víte co? Je to normální.

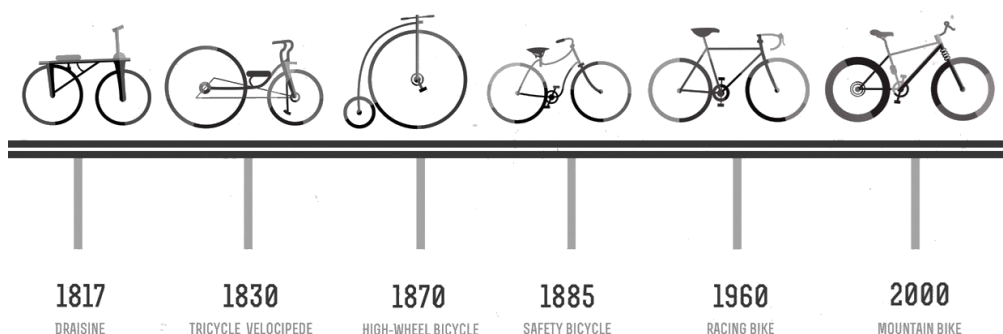
Generační rozdíl

Tví prarodiče, teda babička s dědou, totiž nejspíš taky bůhvíjak nejásali, když tví rodiče trsali v devadesátkách na Britney Spears, Backstreet Boys anebo prošoupali boty i ponožky při nácvičku moonwalk, co viděli v nedělním Esu ve videoklipu Michaela Jacksona. A dost možná rodiče tvých prarodičů, takže tohle už budou praděda s prababičkou, hluboka dýchali, když se z pokoje prarodičů ozývaly divoké šedesátky. To je v pohodě, říká se tomu generační propast. Děje se to odjakživa, bude se to dít i dál. Přesně. Už ti to došlo? Jednou, třeba za deset, patnáct, dvacet let se ti budou ježít vlasy nad tvým potomkem, který bude—co já vím? - sedět ve virtuálním světě a diskutovat v reálném čase s kamarádem z Austrálie, o kterém ví tvoje dítě víc než jeho vlastní rodiče.

Ten pokrok, kde se to zastaví?

Možná, že se teď kolem tebe šíří něco jako porozumění. Chápeš, že tví rodiče jsou jinde: vyrostli v době

devadesátek, možná ještě říkali učitelkám *souško* (což je teda děsivá zkratka slova *soudružko*), venku si hráli na slepou bábu, schovku, krvavé koleno nebo třeba na policajty a zloděje.

Tenhle herní pravěk je nersrovnatelný s dneškem, po-

něvadž dnešní Minecraft byl pro tvé rodiče v offline verzi a jmenoval se LEGO (anebo Seva). Pra— a praprarodiče měli Minecraft taky, jenom to bylo dost live a přísně interaktivní, můžeme si říct, že něco jako 4D—oni totiž ve volném čase pracovali. Na zahradě, na poli, na brigádách. A pak utíkali k věcem, které je bavily: hudba, čtení, tanec, příroda...

Dá se to přirovnat ke zlepšování kola (na obrázku výše), kdy mezi jednotlivými vylepšeními prostě pár let uplyne, takže na lepším kole se vozí až ta příští generace. Měkčí sedlo, bezpečnější brzdy, odpružená vidlice, lehčí rám, přehazovačka.

Pro lepší zítřky

Stejně jako tví předci se i ty budeš totiž snažit o jedno: aby tvé děti žili v lepším prostředí. Bezpečnějším. Příjemnějším. Čistším. Prostě se budeš po zbytek života snažit, aby se jim žilo líp. Ačkoliv nemusíš mít stejný názor na užitečnost času u tvého oblíbeného youtubera, tohle mají všechny generace společné—chtějí pro své děti jen to nejlepší. Tak se příště na rodiče nečerti, myslí si, že to dělají pro tvoje dobro.

π

Masopust

Masopust (neboli fašank či ostatky) je dobou hodování, plesů a veselí, začíná po Třech králích v lednu a končí v úterý před Popeleční středou.

Tou začíná předvelikonoční půst a své pevné datum nemá, je závislé na datu Velikonoc.

Nejprve musíme vypočítat, kdy začínají Velikonoce. Základním bodem je datum, kdy je měsíc v úplňku poprvé po prvním jarním dnu (21. březen). Velikonoční neděle pak připadá na neděli po takto zjištěném prvním jarním úplňku. Když víme datum Velikonoc, odečteme 6 nedělí před velikonoční nedělí a střed před je Popeleční středa. Vrchol masopustu býval v úterý před touto středou. Celkem je to 46 kalendářních dní od Popeleční středy do velikonoční neděle. V současnosti bývá vrchol masopustu před touto středou, tedy zjednodušeně 7 týdnů před Velikonocemi.

V původním překladu znamená tento svátek „**opuštění masa**“. Slovo karneval, který je s veselími odjakživa spjat, pochází zřejmě z italského carne levare, tedy „dát maso pryč.“ Zní to nelogicky, ale během tohoto období se konaly zabíjačky, taneční zábavy a často se také vystrojovaly svatby.

Masopust je také ale název pro vrchol masopustního období – masopustní průvod či obchůzku, která se konala na masopustní úterý – před zmíněnou Popeleční středou. Dnes z praktických důvodů bývá masopust o víkendu, správně by to mělo být v sobotu před Popeleční středou, ale někdy zvolí organizátoři i jiné datum. Praktickým důvodem pro posun bývají např. jarní prázdniny, které jsou také pohyblivé. Masopustní průvod tedy obvykle bývá

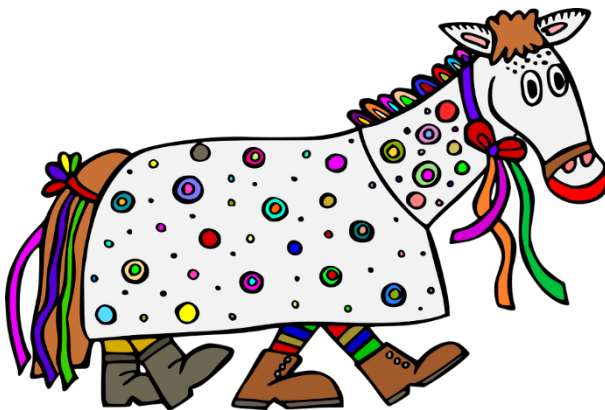
v únoru, můžeme se s ním potkat výjimečně i v lednu či v březnu.

Masopustní zvyklosti mají za úkol odehnat a zkrátit zimu, přivolat slunce, zajistit úrodu a plodnost. Svou roli přitom hrají rituální masky, jako je medvěd s medvěďákem nebo kobyly (někde zvaná klibna). Koná se symbolické zabití kobyly a pak její vzkříšení – symbolizuje se tak konec zemědělského

roku a začátek nového, cyklus roku bývá přitom připodobňován ke koloběhu života. Objevují se také další tradiční masky, jako jsou nevěsta a ženich, dědek a bába, někdy také postava žida. Je zajímavé, že masky jsou obdobné v celé Evropě od Irska až po Balkán.

Tradičním vrcholem masopustu bylo masopustní úterý. Čtvrtek před masopustním úterkem se nazýval Tučný. Lidé se během něj co nejvíce posilňovali jídlem i pitím, aby byli plni síly na celý nadcházející rok. Ostatně celé masopustní období bylo dobou zabíjaček, ale i sezónních pokrmů ze zvěřiny a jehněčího masa. V neděli se pak pořádaly tradiční masopustní zábavy. Ty se často protáhly až do pondělního rána a tanci se pokračovalo i během pondělka. Vrcholem

masopustu bývalo masopustní úterý s obchůzkou maškar. Kromě průvodu procházejících městem se předváděla secvičená divadelní představení, tučné jídlo se bohatě zapíjelo pivem, vínem. Když ale pónocný odtroubil půlnoc, všechno utichlo a začal postní doba. V některých krajích bylo zvykem i „pochovat basu“ a symbolicky tak uzavřít období veselí. Po něm se lidé začali chystat na největší křesťanský svátek, Velikonoce.

Na Anežce se drží masopustní průvod rovněž a právě on byl důvodem, proč vychází únorové číslo poněkud později—chtěli jsme únor zakončit masopustním průvodem skrz Krásné Březno. A tak se v pátek 4. března před naší školou sešli děti a jejich rodiče z MŠ Pomněnka, Vojanova, Vyhlídka a Motýlek. My jsme k nim přidali nuláček, prvňáky a druháky i s jejich třídními učitelkami a průvod vyrazil za zpěvu a hudby Krásným Březnem.

Na hřišti byl připraven další program a také občerstvení, za které děkujeme všem zaměstnancům školy.

Dvojky v obraze

Dvojky se vedle dvojčat a matematiky propsaly i do poslední stránky tohoto čísla—galerie na poslední straně. Paní učitelka Palátová se s 9.A vydala do světa čar a tahů, v němž se jakoby náhodou vytvořily dvojky.

